

Arrest

nr. 310 379 van 22 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat L. CEUNEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 22 oktober 2021 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 25 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij stelt te zijn geboren in oktober 2004 en dus minderjarig te zijn. Een leeftijdsonderzoek op 3 november 2021 wijst evenwel uit dat verzoeker een vermoedelijke leeftijd heeft van 19,9 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar.

1.2. Verzoeker wordt op 23 maart 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 3 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een Pashtoun en moslim te zijn. U bent geboren te [K.] in het district Khogyani van de provincie Nangarhar, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. Vanaf uw kindertijd tot u problemen kende, ging u naar de madrasa. U ging tot de derde graad naar school. Daarnaast zorgde u voor jullie koe en speelde u cricket. Uw vader overleed toen u erg jong was omwille van gezondheidsproblemen. U heeft twee broers en één zus. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn.

Uw broer [R.] was ongeveer vijf maanden werkzaam bij de Afghaanse Lokale Politie (ALP) in het district Khogyani. Hij kwam twee keer thuis op bezoek tijdens deze periode. Na zijn tweede bezoek kwamen de Taliban langs jullie woning op zoek naar hem. Uw moeder verwittigde hem meteen, waarna hij het land verliet.

Uw broer [R.K.] (CG [...] en OV [...]) diende een verzoek in om internationale bescherming op 19 oktober 2019 in België en werd de vluchtelingenstatus toegekend op 24 september 2021.

Een paternale oom van u was chauffeur. Een andere paternale oom had een winkel bij het districtshuis. Zij werden beiden door de Taliban verdacht van spionage, gezien de ene oom naar alle dorpen ging om mensen te vervoeren en zo info zou kunnen verzamelen om deze vervolgens aan zijn broer door te spelen. De winkel van uw ene oom werd namelijk regelmatig bezocht door overheidsleden. Daarnaast woonden zij beiden met hun gezin bij jullie in. De oom-chauffeur werd door de Taliban gedood op 20 Sawr 1399 (9 mei 2020), waarna de oom-winkelier werd gedood op 17 Jaddi 1399 (16 januari 2021).

Toen u op 10 Jawza 1400 (31 mei 2021) bij uw maternale oom was, kwamen de Taliban 's nachts langs uw woning op zoek naar u. Uw moeder lichtte u in. U bleef nog zes dagen bij uw maternale oom, samen met uw jongere broer [Ra.], gezien uw moeder ook voor zijn veiligheid vreesde. Samen verlieten jullie het land op 16 Jawza 1400 (6 juni 2021).

U reisde via Pakistan en Iran tot Turkije. Aan de grens van Turkije en Griekenland verloor u uw broer [Ra.] uit het oog. U reisde verder langs Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Zwitserland tot Frankrijk. Vanuit Frankrijk reisde u naar België, waar u arriveerde op 22 oktober 2021. U was ongeveer vierenhalf maanden onderweg. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 25 oktober 2021.

Uw zus en uw moeder verblijven tot op heden in [K.B.]. Uw broer [Ra.] verblijft momenteel in Iran.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u kopieën van volgende stukken neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), een Belgische verblijfskaart van uw broer [R.], dertien foto's, een certificaat van de ALP van uw broer, een Azizi Bank bankkaart, een badge voor wapendracht en een badge van de ALP. Verder legt u een brief opgesteld door de 'malik' en de ouderlingen die uw problemen bevestigen en een verklaring van tewerkstelling in België neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer [R.K.] (CG [...]) werkzaam was bij de Afghaanse Lokale Politie en het land diende te verlaten omdat hij

gevisieerd werd door de Taliban. Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van uw broer geloofwaardig is. Hem werd de vluchtelingenstatus toegekend op 24 september 2021.

Wat uw persoonlijke situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de Taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U verklaart dat twee paternale ooms werden gedood door de Taliban omdat zij beschuldigd werden van spionage. Zo stelt u dat de ene oom een taxi had en de andere oom een winkel had waar veel overheidsleden over de vloer kwamen, waardoor de Taliban vermoedden dat zij samenwerkten om informatie uit te wisselen (NPO, p.10-11). De oom die chauffeur was werd gedood op 20 Sawr 1399 (9 mei 2020), volgens uw verklaringen. Vervolgens werd de oom die een winkel bezat gedood op 17 Jaddi 1399 (16 januari 2021) (NPO, p.11). Het is zeer frappant dat wanneer uw eerste paternale oom gedood werd, jullie allen in het dorp bleven wonen. Men moge verwachten dat indien jullie familie gevisieerd wordt door de Taliban, men zich zo snel mogelijk in veiligheid brengt, des te meer nadat er een eerste slachtoffer was gevallen. Echter zelfs toen uw tweede paternale oom werd gedood door de Taliban, ontvluchtten jullie het dorp niet, noch namen jullie andere voorzorgen. Dat u en uw familieleden het dorp niet hebben verlaten vanaf het eerste moment dat jullie leven in gevaar bleek te zijn, kan men op z'n minst merkwaardig noemen. Dit ondermijnt reeds een eerste maal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U verklaart voorts dat jullie bang waren na de twee voornoemde moorden en daarom minder naar buiten gingen (NPO, p.12). Echter heeft u of uw familie nooit de toenmalige overheid ingelicht of om bescherming gevraagd tegen de drieging die volgens u uitging vanwege de Taliban. Nogmaals verklaart u dat jullie dit nalieten uit angst voor de Taliban. Echter stelt de vraag zich om welke reden jullie de overheid niet op de hoogte zouden stellen van wat er jullie was overkomen, gezien zij vaste klanten waren in de winkel van uw oom en een makkelijk aanspreekpunt konden zijn. U geeft overigens aan dat de Taliban aan de macht waren, doch betreft dit een periode voor de machtsverandering (NPO, p.11-12). Dit gegeven doet de wenkbrauwen fronsen. Zelfs als zouden de Taliban reeds het dorp hebben ingenomen, dan stelt zich weer de vraag waarom jullie daar bleven wonen en niet overwogen uit te wijken naar een ander dorp of streek.

Pas enkele maanden later, op 10 Jawza 1400 (31 mei 2021), kwamen de Taliban op zoek naar u, volgens uw verklaringen (NPO, p.12). Ook op dit moment verbleven jullie nog in het dorp. U was echter net op dat moment op bezoek bij een maternale oom, zo stelt u (NPO, p.12). De vraag stelt zich om welke reden de Taliban steeds lange periodes tussen de verschillende bedreigingen liet, niettegenstaande ze het zogezegd op jullie familie hadden gemunt. In alle redelijkheid zou men dan kunnen verwachten dat zij al veel eerder terug aan jullie deur zouden hebben gestaan. Bovendien, gaven ze jullie zo ook de kans om jullie woning, het dorp of het land te ontvluchten, wat toch niet hun bedoeling kan zijn geweest. Dit alles draagt verder bij tot het ongeloofwaardige karakter van uw relaas.

Daarnaast is het volstrekt onduidelijk waarom net u gevisieerd werd door de Taliban. Het CGVS wijst op het profiel van uw broer en bijgevolg zijn vertrek uit het land, alsook op uw verklaringen omtrent uw ooms, namelijk dat zij gevisieerd werden omwille van hun beroepen. Zij werden bijgevolg verdacht van spionage door de Taliban (NPO, p.10-11). Echter kan u niet in concreto aantonen noch duiden om welke reden u eveneens een doelwit was voor de Taliban. U komt niet verder dan te stellen dat u, omwille van uw broer en ooms, ook werd verdacht van spionage. En niet enkel u, maar heel uw familie werd verdacht van het doorgeven van informatie aan de overheid, zo stelt u. Jullie verbleven namelijk allen in hetzelfde huis, waardoor u het volgende doelwit was voor de Taliban, zo vervoegt u (NPO, p.11). Echter stelt de vraag zich om welke reden u verdacht zou worden van spionage als u noch een chauffeur, noch een winkelier, noch bij de Afghaanse Lokale Politie werkzaam was. U was een gewone Afghaanse jongeman die naar school ging, zelfs naar de madrasa ging, speelde en jullie koe verzorgde (NPO, p.7). U had in tegenstelling tot uw ooms en uw broer volgens uw verklaringen - geen enkele toegang tot speciale informatie die u zou kunnen doorgeven aan de overheid. Het is aldus onduidelijk om welke reden u eveneens verdacht zou worden van spionage, wat de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees nogmaals ondermijnt. En zelfs mocht u worden verdacht van spionage of het tegenwerken van de Taliban, dan dringt de vraag zich op waarom ze zo lang hebben gewacht om jullie woning aan te doen, zogezegd op zoek naar u. Uw verhaal houdt geen steek.

Bijkomend wijst het CGVS op de wisselende verklaringen die u aflegt bij de verschillende asielinstanties, wat het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas bevestigt. Zo verklaarde u bij aanvang van uw verzoek om internationale bescherming dat uw oom gedood werd door Daesh en dat u de Taliban vreest (Fiche NietBegeleide Minderjarige Vreemdeling, p.3). U verklaarde verder dat u sinds uw broers vertrek bedreigingen ontving van de Taliban. Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u iets gelijkaardigs: uw twee ooms werden gedood door ISIS (ofte Daesh) wegens spionage. Tijdens dit onderhoud verklaarde u echter dat uw broer zowel door de Taliban als door IS werd bedreigd en dat u eveneens beiden vreest (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk

onderhoud op het CGVS haalt u louter de Taliban aan als actor van vervolging ten aanzien van u en uw familieleden. Geconfronteerd met deze wisselende verklaringen, stelt u dat Daesh en Taliban hetzelfde zijn omdat beide groeperingen destijds tegen de overheid waren (NPO, p.15). Nog los van het feit dat beide milities niets met elkaar te maken hebben - wel integendeel, elkaar ook bekampten -, is het zeer opmerkelijk dat u tweemaal Daesh aanduidt als de moordenaars van uw ooms en Taliban aanduidt als de belagers van u en uw broer. De verklaring dat u hen als één en dezelfde ziet, kan geen verschoning bieden voor de vastgestelde incoherentie. Dat verklaart namelijk niet waarom u beide groeperingen vermeldt. Men moge verwachten dat u het verschil kent tussen Daesh en Taliban indien u deze groeperingen ook apart benoemt en indien u verklaart met hen, of één van hen, problemen te kennen.

Het CGVS wenst nog aan te stippen dat uw moeder en uw zus nog in het dorp verblijven in dezelfde woning (NPO, p.8). Uw maternale oom verblijft eveneens in het dorp (NPO, p.9). Dat de rest van uw familie het dorp niet is ontvlucht is tekenend en bevestigt in zekere mate de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. U verklaart dat zij nog steeds worden lastiggevallen door de Taliban die op zoek zijn naar u en uw broer (NPO, p.9). Echter zijn dit louter blote beweringen en legt u hier niet het minste begin van bewijs van neer.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De vaststelling dat uw broer [R.K.] (CG [...]) de vluchtelingenstatus verkregen heeft in België doet geen afbreuk aan deze beslissing. Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er louter omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS evenmin ombuigen. De kopie van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en de kopie van de Belgische verblijfskaart van uw broer [R.] tonen louter de identiteit van u en uw broer aan, wat in deze beslissing niet betwist wordt. Echter, deze stukken kunnen geenszins aanzien worden als een bewijs van de door u aangehaalde vluchtelementen. Wat betreft de documenten die uw broers werkzaamheden dienen te bevestigen (kopieën van dertien foto's, het certificaat van de ALP van uw broer, de Azizi Bank bankkaart, de badge voor wapendracht en de badge van de ALP), dient te worden opgemerkt dat de tewerkstelling van [R.] evenmin in twijfel wordt getrokken. Echter kan hieruit niets worden afgeleid over mogelijke problemen die u in Afghanistan gekend zou hebben. De brief opgesteld door de 'malik' en de ouderlingen die uw problemen dienen te bevestigen betreft in wezen slechts persoonlijke verklaringen die ter uwen behoeven zijn opgemaakt, waardoor deze weinig bewijswaarde genieten. Ieder kan immers verklaren wat hij/zij wil. Daarenboven vertonen deze verklaringen een uiterst gesolliciteerd karakter. De loutere weergave van persoonlijke beweringen van derden kunnen de eerder gemaakte vaststellingen niet ombuigen. De verklaring van tewerkstelling in België verwijst naar uw werkzaamheden in België, doch staat dit niet in verband met uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan en kan dit stuk eveneens de appreciatie van het CGVS niet ombuigen.

Wat de neergelegde documenten afkomstig uit Afghanistan betreft, moet overigens ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khogyani district in de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die

pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. In eerste instantie betoogt verzoeker dat hem onterecht de vluchtelingenstatus werd geweigerd. Hij volhardt in zijn verklaringen en stelt dat hij en zijn familie na de moord op zijn twee ooms wel degelijk bang waren en daarom minder naar buiten gingen. Hij verduidelijkt verder waarom hij of zijn familie nooit de toenmalige overheid hebben ingelicht of om bescherming hebben gevraagd tegen de dreiging van de taliban. Zo stelt hij dat zij dit nalieten uit angst voor de taliban en zij ook niet inzagen hoe de overheid hen kon helpen omdat de taliban zeer veel macht hadden in hun dorp. Hij vervolgt dat in theorie de overheid de macht had, maar het de taliban waren die *“s nachts vooral aanwezig”* waren. In antwoord op het motief in de bestreden beslissing dat hij niet concreet kan aantonen of duiden waarom hij eveneens een doelwit was van de taliban, verwijst verzoeker naar het door verweerder aangehaalde EUAA-rapport van augustus 2022 (*“Afghanistan. Targeting of Individuals”*) waaruit blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties en ook hun familieleden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging. Hij benadrukt dat het niet wordt betwist dat zijn oudere broer werkte voor de ALP en het land diende te verlaten omdat hij door de taliban werd geviséerd. Hij geeft aldus aan dat hij persoonlijk werd geviséerd door de taliban omwille van zijn familieband met zijn oudere broer. Hij voert aan dat hij wel degelijk samenhangende en aannemelijke verklaringen inzake *“de ondergane feiten”* heeft afgelegd en dat deze, samengenomen met de algemeen gekende actuele situatie in Afghanistan, voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, waardoor hem het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

2.3. In tweede instantie betoogt verzoeker dat hij minstens in aanmerking dient te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij betwist de beoordeling dat er geen concrete elementen aanwezig zouden zijn die erop wijzen dat hij persoonlijk een vrees voor vervolging of ernstige schade heeft bij terugkeer omwille van (gepercipieerde) verwijstering of zijn verblijf in het Westen. Hij wijst erop dat hij op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en dat hij veel inspanningen heeft geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren, nu hij de taal leert, een tewerkstelling heeft gevonden en zich heeft aangepast aan de Westerse waarden en normen. Hij citeert in dit verband uit de EASO *“COI Focus Afghanistan”* van januari 2022. Hij betoogt verder dat *“het voor zich spreekt”* dat hij in België is veranderd. Hij stelt een vrijere omgang met meisjes en vrouwen te hebben en een aantal van zijn meningen te hebben herzien. Zo stelt hij niet meer akkoord te gaan met de manier waarop vrouwen in Afghanistan worden behandeld. Hij betoogt verder niet meer dezelfde klederdracht en haardracht te hebben. Hij betoogt dat zijn verblijf in het Westen zijn identiteit sterk heeft beïnvloed en dat hij inmiddels is verwesterd. Hij vreest dat hij door de taliban zal worden beschouwd als een *“afvallige”*. Hij wijst er nog op dat rekening dient te worden gehouden met het gegeven dat terugkeerders enkel omwille van de aan hen toegedichte verwesterde waarden en steun voor de internationale gemeenschap reeds kunnen worden gefolterd of vermoord. Dit gaat volgens hem verder dan de vraag of hij zich terug zal kunnen aanpassen aan de Afghaanse normen en waarden. Hij betoogt dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het risico dat hij als terugkeerder uit het Westen loopt om door de Afghaanse maatschappij of de taliban als verwesterd te worden beschouwd. Hij wijst nog op onderlinge verdeeldheid, ideologische verschillen en spanningen binnen de taliban en variaties in de gevolgde lijn naargelang de provincie of de stad. Ten slotte verwijst hij naar de nota 3-22 van NANSSEN van maart 2022 om te stellen dat er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over de problemen die terugkeerders uit Europa ondervinden, waardoor het voordeel van de twijfel zou moeten worden toegekend.

2.4. Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt de bestreden beslissing te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

3. Aanvullende nota verweerder

Op 13 maart 2024 maakt verweerder een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet over, waarin hij bijkomend verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, december 2023;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er allereerst op dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in voorliggend geval bereikt.

4.2. Wat de overige ingeroepen schendingen betreft, herinnert de Raad verder in eerste instantie aan zijn bevoegdheid en aan de geldende beginselen inzake de bewijslast en samenwerkingsplicht in het kader van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming.

4.3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unirechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek aangehaalde elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

4.5.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 23 maart 2023, kan worden samengevat als volgt. Verzoekers oudere broer was vijf maanden werkzaam bij de Afghaanse Lokale Politie (hierna: de ALP). Op een gegeven moment kwamen de taliban naar de familiewoonst om zijn oudere broer te zoeken, waarna deze Afghanistan is ontvlucht. Op 19 oktober 2019 diende zijn oudere broer een verzoek in om internationale bescherming in België en op 24 september 2021 werd hem de vluchtelingenstatus toegekend. Een paternale oom van verzoeker werd vervolgens op 9 mei 2020 gedood door de taliban omdat hij werd verdacht van spionage. Hij was een chauffeur en vervoerde mensen naar alle dorpen waardoor hij zo informatie kon verzamelen en delen met zijn broer die een winkel had die regelmatig werd bezocht door mensen die voor de overheid werkten. Ook deze tweede paternale oom die een winkel had, werd gedood door de taliban daar hij werd verdacht van spionage, dit op 16 januari 2021. Op 31 mei 2021 kwamen de taliban langs bij de familiewoning op zoek naar verzoeker. Hij was die nacht echter bij zijn maternale oom. Hij bleef nog zes dagen bij zijn maternale oom, samen met zijn jongere broer omdat hun moeder ook voor zijn veiligheid vreesde. Op 6 juni 2021 ontvluchtten verzoeker en zijn jongere broer Afghanistan. Zijn jongere broer verblijft in Iran.

4.5.3. Ter staving van dit asielrelaas legde verzoeker kopieën van volgende documenten voor: zijn taskara, de Belgische verblijfstitel van zijn oudere broer, 13 foto's uit Afghanistan die (onder meer) zijn ooms tonen, een certificaat van de ALP van zijn broer, de bankkaart van zijn broer, de badge voor wapendracht van zijn

broer en de badge van de ALP van zijn broer. Verder legde hij een brief van de malek van zijn dorp voor waarin deze en enkele dorpsouderen bevestigen dat zijn twee ooms zijn gedood.

4.5.4. Inzake de door verzoeker voorgelegde kopieën van zijn taskara, de Belgische verblijfstitel van zijn oudere broer en de stukken op naam van zijn broer wijst de Raad er op dat verzoekers identiteit, de familieband met zijn broer en het werk van zijn broer bij de ALP niet worden betwist, net zomin als het gegeven dat verzoekers broer in België de vluchtelingenstatus kreeg toegekend.

Inzake de voorgelegde foto's uit Afghanistan, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij zelf nergens op deze foto's staat en de foto's zijn ooms tonen. Inzake de twee foto's waarop ook nog andere personen staan afgebeeld (stukken 3A en 3D), en gevraagd naar wie deze andere personen zijn, gaf verzoeker aan enkel zijn ooms te kennen (gehoor CGVS, p. 18-19). Dit is zeer opmerkelijk, te meer nu de eerste foto in zijn eigen huis zou zijn genomen en dus zou mogen worden verwacht dat verzoeker minstens enkele van de andere personen op deze foto's evenzeer zou kennen. Dit doet twifelen aan de ingeroepen familiebanden met deze twee personen die werden gedood. Zelfs indien het inderdaad familieleden van verzoeker zijn, zeggen deze foto's niets over de omstandigheden en redenen van hun dood, of over wie hiervoor verantwoordelijk was. Eenzelfde geldt bovendien voor het door verzoeker voorgelegde stuk waarin de malek en enkele dorpsouderen bevestigen dat deze ooms zijn gedood. Ook hierin wordt verder op geen enkele wijze ingegaan op de omstandigheden of redenen van hun dood of de daders. Deze stukken kunnen op zich ook niet aantonen dat verzoeker zelf concrete problemen kende in Afghanistan of persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging zou hebben in dit land.

Specifiek wat de '*bevestiging*' van de malek en de dorpsouderen betreft, heeft verweerder trouwens nog terecht opgemerkt dat dit persoonlijke verklaringen betreffen die een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben en hierdoor aan deze '*bevestiging*' slechts weinig bewijswaarde kan worden toegedicht. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheids-beambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (AD CGVS, stuk 6, COI Focus "*Afghanistan – corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021). Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Wat de door verzoeker ingeroepen eigen problemen met de taliban betreft en de vraag of hij een persoonlijk risico loopt op vervolging, wat steeds een individueel onderzoek vereist, moet dus worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd en precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.5.5. Zoals reeds werd aangehaald, wordt niet betwist dat verzoekers broer werkte voor de ALP en dat hem om deze reden de vluchtelingenstatus werd toegekend. Verzoeker zelf verklaarde hierover dat zijn broer een kleine vijf maanden voor de ALP werkte en dat de taliban naar het ouderlijke huis kwamen op zoek naar zijn broer en ze het huis ook doorzochten. Hierop verliet zijn broer Afghanistan. Dit was ergens in mei 2019 (gehoor CGVS, p. 14).

Verzoeker benadrukt dat hij een risicoprofiel heeft omwille van de familieband met zijn broer die erkend vluchteling is, maar op basis van de door de partijen aangehaalde landeninformatie blijkt niet dat deze familieband automatisch volstaat opdat ook verzoeker actueel een gegronde vrees voor vervolging heeft. Een individueel onderzoek dringt zich op.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat verzoeker niet aangaf dat, toen de taliban in mei 2019 tevergeefs naar zijn woning kwamen op zoek naar zijn broer, ze hierbij ook hem of andere familieleden zouden hebben gevisieerd. Ook in de periode hierop volgend blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat de taliban verzoeker of andere familieleden viseerden omdat ze op zoek waren naar zijn broer of omwille van deze familieband. Verzoeker en zijn familieleden bleven ook gewoon verder in het dorp wonen. Verzoeker geeft aan dat pas in mei 2021, dit is twee jaar later, de taliban opnieuw naar hun woning zouden zijn gekomen, ditmaal op zoek naar hem. In zoverre verzoeker aangaf dat de taliban hem wilden meenemen en doden, omdat ze zijn oudere broer zochten (gehoor CGVS, p. 10, "*Ze zeiden dat ze mijn broer die ze zochten, die bij de arbaki werkte, ontsnapt is. Nu is het mijn beurt.*"), kan hieraan echter weinig geloof worden gehecht. Indien de taliban al die tijd nog steeds op zoek zouden zijn naar zijn oudste broer omwille van zijn eerdere

werk voor de ALP en hiervoor druk wensten te zetten op de familie, mag immers worden aangenomen dat ze niet twee jaar zouden hebben gewacht om opnieuw actie te ondernemen en/of langs te komen in de woning op zoek naar verzoeker. Zoals verweerder ook terecht heeft opgemerkt, kan verzoeker ook niet concreet duiden waarom ze dan na twee jaar plots alsnog langskwamen op zoek naar hem. Verzoeker is in dit verband bovendien allesbehalve consistent in zijn verklaringen. Zo verklaarde hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 25 oktober 2021 dat toen zijn oudere broer vertrok hij bedreigingen kreeg van de taliban. Echter, tijdens zijn gehoor op het CGVS sprak hij nergens over concrete bedreigingen die hij zou hebben gekregen van de taliban in de periode na het vertrek van zijn oudere broer. Integendeel, hij verklaarde uitdrukkelijk dat hij, voor de taliban in mei 2021 zijn woning zouden hebben bezocht op zoek naar hem, nooit eerder bedreigingen had ontvangen (gehoor CGVS, p. 12). Het enige incident dat hij aanhaalde betrof dus het bezoek aan de woning in mei 2021, ofwel twee jaar na het vertrek van zijn broer. Dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over de concrete bedreigingen die hij zou hebben ontvangen van de taliban ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

4.5.6. Daarnaast legde verzoeker in zijn verklaringen een verband tussen zijn persoonlijke problemen en deze van zijn ooms. Hij gaf zo aan dat zijn twee ooms werden vermoord door de taliban omdat ze werden beschuldigd van spionage. Hij verklaarde dat zijn hele familie werd verdacht van spionage en hij het volgende mannelijke familielid was dat werd gevisieerd. In navolging van de commissaris-generaal oordeelt de Raad evenwel dat weinig geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen van verzoeker en dit omwille van de volgende vaststellingen.

De Raad herhaalt allereerst dat verzoeker onvoldoende de familiebanden met zijn beweerde ooms kan aantonen. Zoals reeds werd vastgesteld, kan verzoeker geen foto's voorleggen waarop hij met deze ooms zou staan afgebeeld, meer zelfs verzoeker blijkt geen van de andere personen te kennen die op sommige foto's staan en dit niettegenstaande een van deze foto's in zijn woning zou zijn genomen. Dit doet twifelen aan deze ingeroepen familiebanden, die voor het overige ook niet concreet worden aangetoond.

Zelfs aangenomen dat de betreffende personen familieleden zijn van verzoeker, is de Raad van oordeel dat ernstig afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat zijn gehele familie door de taliban zou worden verdacht en zijn ooms zouden zijn vermoord door de taliban omwille van beschuldigingen van spionage en dit doordat verzoeker hierover doorheen zijn procedure voor internationale bescherming wisselende verklaringen aflegde in het bijzonder wat betreft de actor van de voorgehouden vervolging van hemzelf en zijn familieleden.

Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor op de DVZ van 25 oktober 2021 dat zijn ooms werden vermoord door daesh. Zelf stelde hij de taliban te vrezen. Hij verklaarde dat toen zijn broer vertrok hij bedreigingen kreeg van de taliban. Tijdens zijn navolgende gehoor op de DVZ op 14 maart 2022 stelde hij zowel daesh als de taliban te vrezen. Ook tijdens dit gehoor stelde verzoeker dat zijn ooms waren vermoord door ISIS (of daesh) wegens spionage. Verder klonk het ineens dat zijn broer niet enkel door de taliban werd bedreigd omdat hij bij de ALP was, maar ook door ISIS. Hij stelde het land te hebben verlaten omdat ook hij werd bedreigd omwille van het werk van zijn broer en de beschuldigingen van spionage aan het adres van zijn ooms. Tijdens zijn gehoor op het CGVS haalt verzoeker echter louter de taliban aan als actor van vervolging van hemzelf en zijn familieleden.

Verzoeker werd tijdens zijn gehoor op het CGVS geconfronteerd met zijn wisselende verklaringen op dit punt. Zoals verweerder terecht vaststelde, kan zijn uitleg hiervoor allesbehalve overtuigen. Zo luidde verzoekers uitleg dat daesh en de taliban hetzelfde waren, omdat beide groeperingen destijds tegen de overheid waren (gehoor CGVS, p. 15). Het betreft echter groeperingen die niets met elkaar te maken hebben en integendeel elkaar net bekampen. Dit wordt trouwens ook bevestigd door zijn verdere verklaring dat beide organisaties *“niet goed [waren] tegenover elkaar”* (gehoor CGVS, p. 15). Er mag dus worden verwacht dat verzoeker het verschil tussen deze groeperingen kent, des te meer nu hij deze wel degelijk apart heeft benoemd en hij verder concrete problemen aanhaalt die hij met hen zou hebben gekend. Bovendien verklaarde verzoeker nog dat in zijn regio eerder de taliban aan de macht waren, terwijl daesh eerder aanwezig waren in een ander gebied van waar ze niet naar verzoekers regio konden komen *“omdat ze problemen hadden met de Taliban”* en ze *“bang [waren] van de Taliban”*. Vervolgens gevraagd waarom hij dan zo vaak heeft verwezen naar daesh op de DVZ, antwoordde verzoeker verder dat zijn familie ook bang is van daesh en het ook een gevaarlijke groep is die mensen doodt (gehoor CGVS, p. 15-16). Evenwel kon hij hiermee niet uitleggen waarom hij eerder specifiek had gezegd dat zijn ooms waren gedood door daesh en ook zijn broer eerder werd bedreigd door daesh, terwijl hij op het CGVS hierover niet langer spreekt. Verzoeker neemt thans in zijn verzoekschrift zelfs niet de moeite om in te gaan op de motivering in de bestreden beslissing inzake deze wisselende verklaringen die hij aflegde bij de verschillende asieldiensten.

Zoals ook reeds werd vastgesteld, vermeldt de voorgelegde *‘bevestiging’* van de malek en dorpsouderen ook louter dat de ooms zijn gedood, zonder dat de omstandigheden of de redenen hiervan worden vermeld of

wordt verduidelijkt wie hiervoor verantwoordelijk zou zijn. Hierin wordt niet gesproken over beschuldigingen van spionage en evenmin wordt vermeld dat de taliban verantwoordelijk zouden zijn voor hun dood.

De Raad treedt de commissaris-generaal verder ook bij in zijn beoordeling dat het gedrag van verzoekers familie niet strookt met wat zou mogen worden verwacht van een familie die een werkelijke vrees zou hebben voor de taliban. Verzoeker kan zo niet concreet uitleggen waarom hij en zijn familie al die tijd in hetzelfde dorp zijn blijven wonen, ondanks de voorgehouden bedreigingen en de moord op zijn twee ooms door de taliban. Hij betwist ook niet dat de familie geen andere voorzorgen nam om hun veiligheid te garanderen. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, zou toch mogen worden verwacht van verzoekers familie dat ofwel – rekening houdend met zijn eigen verklaringen dat mensen van de overheid vaste klanten waren in de winkel van zijn oom en zodoende een makkelijk aanspreekpunt – zij de overheid zouden informeren ofwel – indien de taliban daadwerkelijk feitelijk reeds de macht hadden in het dorp – ze zouden hebben overwogen om te verhuizen naar een ander dorp of een andere streek. Evenwel kan verzoeker niet aangeven dat zijn familie al die jaren ook maar enige actie of maatregel nam om hun veiligheid te verbeteren, wat weinig geloofwaardig is. Het thans louter opnieuw stellen dat ze nooit de overheid hebben ingelicht of om bescherming hebben gevraagd omdat de taliban feitelijk de macht hadden in hun dorp, wat net zou maken dat het gevaar dat de taliban vormden voor de familie des te groter werd, maakt het enkel maar meer ongeloofwaardig dat de familie geen enkele voorzorgmaatregel nam of overwoog en steeds in het dorp is blijven wonen. Verzoeker kan dit gebrek aan actie ook niet concreet uitleggen of rechtvaardigen door louter te stellen dat men bang was en niet veel buiten kwam. Verzoeker kan niet overtuigen dat dit laatste dan een werkelijke beschermings- of voorzorgmaatregel zou zijn indien de familie werkelijk werd bedreigd door de taliban. Uit zijn verklaringen blijkt net dat de taliban de familie perfect wisten wonen.

Verweerder merkte nog correct op dat verzoekers verklaringen dat ook hij door de taliban werd verdacht van spionage geen steek houdt, nu hij volgens zijn verklaringen slechts naar school en naar de madrassa ging, speelde en de koe van de familie verzorgde (gehoor CGVS, p. 6-7) en aldus geen toegang had tot speciale informatie die hij zou kunnen doorgeven aan de overheid. In dit verband stelt verzoeker, met verwijzing naar het door verweerder aangehaalde EUAA-rapport van augustus 2022 (*"Afghanistan. Targeting of Individuals"*) en het hierin gestelde dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties en ook hun familieleden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, dat hij persoonlijk werd gevisieerd door de taliban omwille van zijn familieband met zijn oudere broer. Evenwel moet worden opgemerkt dat verzoeker zelf verklaarde dat hij, na zijn ooms, ook door de taliban zou worden verdacht van spionage (gehoor CGVS, p. 10). Verweerder stelde terecht dat niet valt in te zien waarom verzoeker specifiek zou worden verdacht van spionage, nu hij geen toegang had tot specifieke informatie die nuttig zou kunnen zijn voor de overheid. Zoals reeds werd vastgesteld, valt ook niet in te zien dat, zelfs indien verzoeker daadwerkelijk werd verdacht van spionage louter omwille van zijn familieband met zijn broer, de taliban dan zo lang zouden hebben gewacht om naar hem op zoek te gaan. Door het louter aanhalen van deze algemene landen-informatie toont verzoeker niet concreet aan dat hij persoonlijk te maken kreeg met daden van vervolging of werd gevisieerd door de taliban. Evenmin toont hij hiermee concreet aan dat de taliban via de familie druk zouden zetten of wraak zouden willen nemen omwille van het eerdere werk van zijn broer. Verzoekers oudere broer is reeds in 2019 Afghanistan ontvlucht en verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij en zijn familie werden of worden bedreigd door de taliban met als doel de verblijfplaats van zijn oudere broer te vinden of om wraak te nemen. Zoals verweerder terecht stelde, blijken verzoekers moeder en zus, net als een maternale oom, ook nog steeds in het dorp te wonen, niettegenstaande zijn verklaring dat de hele familie werd verdacht en gevisieerd (gehoor CGVS, p. 11), en kan hij niet het minste begin van bewijs voorleggen van zijn blote beweringen dat zij nog steeds zouden worden lastiggevallen door de taliban. Verzoeker gaat ook niet concreet in op deze motivering.

4.5.7. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van problemen met de taliban of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker heeft aan de hand van zijn verklaringen en de door hem voorgelegde stukken niet aannemelijk kunnen maken dat de taliban hem op enig ogenblik persoonlijk viseerden en dit de reden is waarom hij zijn land heeft verlaten. Hij slaagt er evenmin in om aannemelijk te maken dat hij of zijn familie actueel alsnog specifiek worden gevisieerd door de taliban, of hiervoor een concrete vrees moeten hebben. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete argumenten bijbrengt ter ontkrachting van de voorgaande pertinente, correcte en draagkrachtige vaststellingen of een daadwerkelijke poging onderneemt om deze vaststellingen – die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas – te verklaren of te weerleggen. Het louter volharden in zijn verklaringen en het uiten van zijn persoonlijke overtuiging dat hij zijn relaas wel op samenhangende en aannemelijke wijze heeft uiteengezet, kan niet volstaan.

4.5.8. Verzoeker weerlegt ook niet concreet de volgende beoordeling in de bestreden beslissing inzake zijn ingeroepen risicoprofiel als familielid van een voormalig lid van de ALP, dat door de Raad eveneens wordt bijgetreden:

“De vaststelling dat uw broer [R.K.] (CG [...]) de vluchtelingenstatus verkregen heeft in België doet geen afbreuk aan deze beslissing. Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er louter omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd ‘Kwalificatie (herschikking)’ de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn: de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.” (eigen onderlijning)

4.5.9. Verzoeker voert verder aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering.

4.5.10. Om dit ingeroepen risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

4.5.11. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan:

Targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 e.v.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de talibaninterpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, 15 juni 2022 in EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022; EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44, 80 en 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *“geloofsethiek en denkwijze”* van Afghanen die het land verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheids-medewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 en 38; EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het

netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*”, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘*oorspronkelijke status*’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die worden gezien als “*verwesterd*” kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51; EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Dit wordt ook niet betwist door verzoeker.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling, het gedrag, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.5.12. In zoverre verzoeker te kennen geeft dat er te weinig nauwkeurige en actuele informatie voorhanden is over de problemen die terugkeerders uit Europa ondervinden of om het standpunt van de taliban te kunnen bepalen, is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan

vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

4.5.13. De Raad wenst allereerst te benadrukken dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk gehoor op het CGVS van 23 maart 2023, gevraagd of hij naast de bedreigingen door de taliban nog andere redenen heeft waarom hij vreest om terug te keren naar Afghanistan, zelf niet wees op een risico omwille van zijn verblijf in Europa of omwille van (gepercipieerde) verwestering of normoverschrijding (gehoor CGVS, p. 16-17). Ook wanneer hem afsluitend nog werd gevraagd wat hij denkt dat er hem zal overkomen als hij terugkeert naar Afghanistan verwees hij niet concreet naar een dergelijk risico of een vrees op deze grond (gehoor CGVS, p. 21).

Verder moet worden opgemerkt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij tracht voor te houden, niet meer heel jong was toen hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Op basis van de door verzoeker opgegeven geboortedatum was hij reeds 18 jaar oud op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan. De belangrijkste periode in zijn ontwikkeling als (jong)volwassene heeft dus in Afghanistan plaatsgevonden, eerder dan in België. Verzoeker had al een belangrijke maturiteit toen hij vertrok en was ook reeds gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam. Hij kan niet overtuigen dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent of er niet langer mee is vertrouwd. Verzoeker moet redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. De duur van zijn verblijf in België sinds 22 oktober 2021, in casu ruim twee jaar, is verder ook betrekkelijk kort en op basis hiervan kan niet worden aangenomen dat hij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Er blijkt niet dat verzoeker totaal zou zijn vervreemd van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker minstens nog zijn moeder, een zus en een maternale oom heeft in Afghanistan en dat hij nog in contact staat met zijn familie in het land (gehoor CGVS, p. 8-9).

Verzoeker houdt voor dat hij zich heeft aangepast aan de Westerse waarden en normen, dat hij door zijn verblijf in België is veranderd, dat hij hier een vrijere omgang heeft met meisjes en vrouwen, dat hij een aantal van zijn meningen heeft herzien, zoals wat betreft de behandeling van vrouwen, en dat zijn verblijf in het Westen zijn identiteit sterk heeft beïnvloed. Hij slaagt er evenwel op geen enkele wijze in om dit concreet te maken of dit te onderbouwen aan de hand van een concreet begin van bewijs. Uit de voorliggende elementen blijkt niet dat het verblijf en de ervaring van verzoeker in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde '*besmet*' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Ook het gegeven dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd en dat hij in België is tewerkgesteld als sorteerder van harde kunststof afval, toont nog niet aan dat hij zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld. Alleszins blijft verzoeker in gebreke dit op enige wijze concreet aan te tonen. Deze elementen doen zo nog niet vermoeden dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in Afghanistan, rekening houdend met de hiervoor ter zake reeds gedane vaststellingen. Evenmin blijkt hieruit normoverschrijding. Verzoeker toont ook niet aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban of een andere actor van vervolging zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen.

De Raad benadrukt nog dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengen, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om in concreto uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden

geviserd/vervolgd. Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Europa en de gegevens hij intussen een andere kledingstijl en haardracht heeft, zonder dit trouwens verder concreet te maken, volstaat niet. Uit deze verklaringen, op zichzelf genomen, kan als dusdanig niet worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt waarin hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Verzoeker kan evenmin volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landen-rapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

4.5.14. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Zoals reeds werd vastgesteld, heeft verzoeker nog familieleden in Afghanistan en staat hij nog met hen in contact.

4.5.15. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviserd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

4.5.16. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.5.17. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingen-wet. Het voordeel van de twijfel kan niet worden verleend aan verzoeker. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.6.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aannemelijk maakt. Verder dient er te worden vastgesteld dat verzoeker de door verweerder gedane vaststellingen inzake ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan niet concreet betwist. Hierin heeft verweerder op uitvoerige wijze, en met verwijzing naar relevante landeninformatie, toegelicht dat niet blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoont dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zal zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. In zijn aanvullende nota brengt de commissaris-generaal in dit verband ook nog geactualiseerde landeninformatie aan. De Raad treedt deze beoordeling bij en stelt vast dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er ten slotte sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door de partijen bijgebrachte landeninformatie, treedt de Raad verweerder bij in diens standpunt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd en dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er aldaar sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden en is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de “Country Guidance Afghanistan” van januari 2023. In casu zijn er geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.6.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat verzoeker geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet aantoont. Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en hij steunde zijn beslissing op pertinente en draagkrachtige motieven. Ook moet worden aangenomen dat verweerder zorgvuldig is te werk gegaan. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verweerder heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het aangevoerde middel is ongegrond.

4.9. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

I. CORNELIS